

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce a): **A. K.**

žalobkyně b): **L. K.**

žalobkyně c): **nezl. I. K.**

všichni zastoupeni advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra ČR

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě žalobce a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2024, č. j. OAM-1528/DS-D03-ZA21-2023, a o žalobě žalobkyně b) a nezl. žalobkyně c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. září 2024, č. j. OAM-1529/DS-D03-ZA21-2023,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobci napadli žalobami doručenými Krajskému soudu v Hradci Králové dne 25. 10. 2024 v záhlaví specifikovaná rozhodnutí, kterými žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o

azylu“), se žalobcům neuděluje.

2. Obsah obou žalob, které byly rozhodnutím soudu spojeny ke společnému projednání, je v podstatě shodný, neboť důvody, které všichni žalobci uvádějí, i jejich azylový příběh, jsou totožné.
3. V odůvodnění napadených rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobců není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

4. Ve včas podaných žalobách žalobci žádali, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobci předně namítali, že žalovaný nesprávně posoudil, že by nemohl být naplněn důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, protože mají odůvodněný strach z pronásledování. Žalobce a) aktivně demonstroval v Baku na velké demonstraci i na dalších protestech za propuštění blogera M. H.. Rovněž byl aktivní na sociálních sítích, kde veřejně obhajoval zadržené novináře a reportéry. V srpnu 2023 byl pozván na policejní stanici, kde mu bylo jeho chování vyčítáno a bylo mu doporučeno, aby své názory přestal publikovat. Žalobce má strach, že v případě návratu do vlasti bude pokračovat policejní dohled nad jeho činnostmi a hrozí mu další postihy. Žalobkyně (manželka a dcera žalobce) mají obavy, že by v případě návratu do vlasti byly kvůli aktivitám žalobce vystaveny tlaku a šikaně ze strany policie.
6. Žalobci dále uvedli, že žalobce a) trpí chorobou seborea, přičemž stres z pronásledování by jeho zdravotní stav výrazně zhoršil.
7. Dále odkázali na informace mezinárodních organizací ohledně svobody projevu v Ázerbájdžánu.
8. Závěrem dodali, že žalovaný výše uvedené nevzal při svém rozhodování v potaz.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádřeních k žalobám uvedl, že je považuje za nedůvodné. Žaloby zestručňují azylový příběh s akcentem na účast žalobce na demonstraci v Baku za propuštění blogera v roce 2019 a na kontaktování žalobce policistou za údajně nevhodné komentáře na sociálních sítích. Výhrady žalobce jsou přitom založeny na nesouhlasu s hodnocením důkazů provedeným správním orgánem. Tento nesouhlas se však opírá o značně tendenční, účelový a izolovaný vlastní výklad jednotlivých skutečností. Žalovaný k tomu uvedl, že obavou žalobce z jeho jediné (monitorované) účasti na demonstraci se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval a vysvětlil mu, že míra obtíží, kterým měl být ve vlasti vystaven, nedosahuje takové závažnosti, aby ji bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobce byl na policejní stanici předvolán dvakrát, a to s časovým rozestupem 4 let, během kterých nečelil žádným problémům. Samotná návštěva policejní stanice poté proběhla pouze ve formě pohovoru, kdy byl žalobce přesvědčován,

aby zanechal svých aktivit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále vysvětlil, že již bylo opakovaně judikováno, že samotné předvolání na policejní stanici není bez dalšího dostačující pro konstatování, že žalobce je vystaven pronásledování. Z pohovoru se žalobcem v rámci správního řízení přitom vyplynulo, že mimo zmíněná předvolání nebyl ze strany režimu vystaven žádným jiným úskalím, a to ačkoli se demonstrací účastnil údajně opakovaně a od okamžiku jeho účasti uplynula již poměrně dlouhá doba. Nelze odhlédnout ani od té skutečnosti, že žalobci bylo bez problémů umožněno vycestovat ze země.

10. Žalovaný shrnul, že neshledal obsah žalobních námitek způsobit zpochybnit jím vyslovené závěry. Žalobami napadená správní rozhodnutí považuje za věcně správná, zákonná a přezkoumatelná, netrpící vadami vytýkanými v žalobách. Závěrem navrhl, aby soud žaloby jako nedůvodné v plném rozsahu zamítl.

IV. Jednání před soudem

11. Při jednání soudu konaném dne 21. 1. 2025 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech, právních závěrech a procesních návrzích.
12. Žalobce a) uvedl, že je ekonom, ale v zemi původu nemohl sehnat práci, což připisoval policejnímu dohledu, jehož existenci dovozoval ze skutečností, které uvedl při pohovoru v rámci azylového řízení (viz níže). Považoval to za jeden ze způsobů nátlaku vládnoucího režimu v Ázerbájdžánu (který tam je 30 let), kdy ten, kdo s režimem nesouhlasí, má problémy. Ohradil se proti tomu, že by jediným důvodem odchodu žalobců z vlasti byly ekonomické problémy. Pokud se mu nepodařilo sehnat práci, nemohl tomu nečinně přihlížet. Poukázal na to, že v Ázerbájdžánu je vězněno mnoho novinářů a mladých lidí.
13. On i žalobkyně b) shodně uvedli, že chtějí zůstat v České republice, do jednoho roku se chtějí naučit česky, cítí se tady svobodně, chtějí žít evropským stylem života a domnívají se, že by mohli být pro Českou republiku přínosem.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žaloby důvodné neshledal.
15. Žalobci podali dne 5. 10. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že Česká republika přijala dne 3. 11. 2023 žádosti o převzetí a posouzení žádosti dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady EU č. 604/2023. Česká republika tyto žádosti akceptovala.
16. Dne 2. 5. 2024 za přítomnosti tlumočnicka tureckého jazyka poskytli žalobci údaje k podané žádosti a konkrétně sdělili, že nikdy neužili žádná jiná jména, žalobce a) se narodil ve městě Imishli v Ázerbájdžánu, žalobkyně b) ve městě Kurdamir v Ázerbájdžánu. Jsou azerské národnosti a islámského vyznání. Nejsou členy žádné politické strany, žalobce a) uvedl, že sympatizuje s politickou stranou Azerbaijani Popular Front Party. Jsou manželé, žalobkyně c) je jejich nezletilé dítě. Do České republiky přiletěli z Baku, následně se vypravili vlakem do Německa, dne 25. 4. 2024 přicestovali dublinským transferem zpět do České republiky. Žalobce a) uvedl, že má kožní nemoc, vyrážku, která je ze stresu, jinak jsou žalobci zdraví. K důvodům, které vedly k podání jejich žádostí, sdělil žalobce a), že

má politické důvody, vyhrožují mu a jeho fotka koluje na internetu. Kožní vyrážku má ze stresu kvůli politice ve vlasti. Žalobkyně b) a c) odvozují důvody žádosti od žalobce a), ony samy žádné problémy v Ázerbájdžánu nemají.

17. Téhož dne proběhly se žalobcem a) a žalobkyní b) také pohovory k žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Pokud jde o důvody žádosti o mezinárodní ochranu, žalobci je opírali o příběh žalobce a). Ten byl v lednu 2019 coby řadový účastník na velké demonstraci, které se účastnily tisíce lidí, v Baku. Šlo o pochod za propuštění blogera jménem M. H.. Na té demonstraci byl vyfocen, jak drží transparent, ta fotka se stala veřejně známou. Tři dny po té demonstraci byl předvolán na policejní stanici, kde se konal pohovor, v rámci něhož mu policista domlouval, aby už na takové akce nechodil. Poté byl ještě tak na třech nebo čtyřech akcích v Baku, nic se nestalo.
19. V srpnu 2023 si jej ovšem znovu policista předvolal na stanici, protože se prý nevhodně vyjadřuje na sociálních sítích. Byl z toho několikahodinový pohovor, kde se ho snažili přesvědčit, aby nepsal na sociální sítě. Pak ho propustili, mělo to formu domluvy, žádné papíry z toho nedostal. Na Instagramu a Facebooku před tím skutečně publikoval, obhajoval tam zadržené reportéry. Jednalo se o 10 až 15 příspěvků, ty smazal už v květnu 2023 k žádosti svých rodičů.
20. Co se týče vyrážky na kůži, ta se žalobci udělala v roce 2019, proto to spojuje s tehdejší návštěvou policejní stanice. K dotazu, čeho se bojí v případě návratu do vlasti, žalobce odpověděl, že tam nesežene práci a bude zase povolán na polici. Ve vlasti mu zůstala širší rodina (bratři), s tou je v telefonickém kontaktu.
21. Žalobkyně b) při pohovoru v podstatě potvrdila shora uvedená tvrzení žalobce. Ona a dcera ve vlasti žádné problémy neměly, jde pouze o žalobce a). Kdyby se vrátili, měl by problém najít si práci, protože psal na sociální sítě a byl na demonstracích. O obsah jeho příspěvků se blíže nezajímala. Po návštěvě policejní stanice v srpnu 2023 se mu projevila kožní nemoc, z nervů, z nervozity.
22. Žalobci předložili v průběhu správního řízení občanské průkazy Ázerbájdžánu. Ke svým tvrzením doložil žalobce a) dne 2. 5. 2024 fotografie vyrážky, kterou trpí, a inkriminovanou fotografii, na které drží transparent.
23. Ve správních spisech jsou dále založeny informace, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení, a to Informace OAMP, Ázerbájdžán – Mehman Husaynov, Profil, ze dne 12. srpna 2022; Informace OAMP, Ázerbájdžán – Aktuální vztahy s Arménií, Účast vojáků základní služby v případných potyčkách s Arménií, ze dne 24. května 2024, Informace OAMP, Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 12. července 2023.
24. Žalobcům byla dána možnost dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jejich podkladům, žalobci se s podklady seznámili v tureckém jazyce dne 26. 9. 2024, návrhy na doplnění dokazování nevznesli.
25. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci jsou rozhodnutí, kterými žalovaný dospěl k závěru, že u žalobců není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.

K žalobě žalobce a):

26. Žalobce předně zpochybnil závěr žalovaného, že nejsou v jeho případě dány důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
27. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu, rozhodne o udělení azylu.
28. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že *azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
29. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako *„závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“*. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle níž je pronásledováním jednání, které je: *„a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“*
30. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo v úvahu, protože žalobce uvedl, že byl pouze předvolán na policejní stanici, tudíž míra obtíží nedosahovala intenzity pronásledování. Soud proto souhlasí s odůvodněním žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 2 až 3. Žalobce neudělení azylu z tohoto právního titulu žalovanému v žalobě ani nevytykal.
31. Pokud jde o azylový důvod podle § 12 písm. b) zákona o azylu, z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu musí kumulativně splnit následující prvky definice uprchlíka: (1) Musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu). Posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož přezkum udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatelů do země původu. Jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování. Samotné ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a odůvodněností strachu z pronásledování jako objektivním prvkem. Zkoumána je možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická.

32. Krajský soud dále upozorňuje, že standardem pro zkoumání odůvodněného strachu z pronásledování je test přiměřené pravděpodobnosti. Ten byl již vymezen i Nejvyšším správním soudem tak, že přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku návratu do země původu je dána tehdy, bývá-li tento důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to však bez dalšího, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82).
33. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný podrobně zabýval na straně 3 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobcem uváděné skutečnosti nemohly být důvodem, pro který by mohl při návratu do vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Od účasti žalobce na demonstraci v lednu 2019 uběhla značná doba, žalobcova účast tehdy byla vyřešena pouhou domluvou, od té doby až do srpna 2023 nebyl policií kontaktován. Kontakt v srpnu 2023 pak souvisel nikoliv s touto účastí na demonstraci, ale s žalobcovými příspěvky na sociálních sítích. Věc opět byla řešena domluvou. Žalobce uvedl, že příspěvky smazal již v květnu 2023 k žádosti svých rodičů. I kdyby se tak ale stalo až po návštěvě policejní stanice, ke smazání jeho profilů došlo, od té doby na sociálních sítích nepublikuje. Fakticky tak došlo ke splnění požadavku policie a zmizel tedy jediný žalobcem tvrzený důvod, pro který by v případě návratu do vlasti měl být policií kontaktován.
34. Na rozdíl od svých tvrzení v azylovém řízení žalobce a) při jednání soudu akcentoval to, že práci v zemi původu nemohl sehnat právě v důsledku toho, že byl „v hledáčku“ policie. Toto tvrzení ovšem nikterak nedokládal ani podrobněji nespecifikoval. Krajský soud v souvislosti s tím znovu zdůrazňuje, že žalobce byl ze shora popsanych důvodů na policii pouze dvakrát v rozpětí několika let, pokaždé se jednalo o rozhovor, jehož výsledkem byla domluva. Z tohoto faktu ovšem nelze dovodit, že by snad žil pod nějakým trvalým policejním dohledem, který by se navíc projevoval tím, že by žalobce nemohl sehnat práci odpovídající svému vzdělání. Ostatně žalobce a) byl již v letech 2018 až 2019 pracovně v Polsku, jak v azylovém řízení sám uvedl.
35. Dle soudu tak žalovaný v souvislosti s touto formou mezinárodní ochrany zjistil i v návaznosti na obstarané zprávy o situaci v zemi původu žalobce a) skutkový stav věci v úplnosti, přihlédl ke všem jeho tvrzením a vyvodil z toho správné právní závěry o nenaplnění zákonných důvodů pro udělení této formy mezinárodní ochrany.
36. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. Žalobce sám uvedl, že v České republice je pouze jeho manželka a dcera, obě v pozici žadatelek o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyním mezinárodní ochrana udělena nebyla, tudíž nebyly splněny důvody pro udělení azylu podle § 13.
37. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto

případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.

38. V napadeném rozhodnutí žalovaný na str. 4 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Nutno připomenout, že žalobce uváděl, že má vyrážku, přičemž ze správního spisu vyplynulo, že se jedná o onemocnění seborea, což jak uvedl žalovaný, je celkem běžné onemocnění, které žalobce významněji neohrožuje na zdraví. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by žalobce byl zvlášť těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu.
39. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 a § 14 zákona o azylu tedy nebyly v řízení zjištěny.
40. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany.
41. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
42. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
43. Nutno konstatovat, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. K tomu i žalovaný odkázal na str. 5 napadeného rozhodnutí zejména na Informaci OAMP, Ázerbájdžán – Bezpečnostní a politická situace, 12. 7. 2023. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací stejně tak jako žalovaný neshledal, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z dalších důvodů vymezených v 14a odst. 2 zákona o azylu. V podrobnostech odkazuje na obsah odůvodnění žalobcem napadeného rozhodnutí (str. 5).

44. Námitky proti neudělení mezinárodní ochrany formou doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalobce v žalobě ostatně ani nevznsl.
45. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
46. Nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.

K žalobě žalobkyň b) a c):

47. S ohledem na shora provedená skutková zjištění musel krajský soud přisvědčit závěrům žalovaného v tom, že žalobkyně b) ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla pouze následování svého manžela a žádost tak spojovala pouze s jeho problémy, kterým čelil ve vlasti. Současně neuváděla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by v zemi původu mohla být ona či její dcera vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jí či žalobkyni c) hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Dle informací získaných ze správního spisu obě žalobkyně ve vlasti žádným obtížím nečelily. Žalovaný, jak je uvedeno výše, žalobci a) azyl neudělil a žádný jiný azylový důvod v případě žalobkyň naplněn nebyl. Soud proto souhlasí se žalovaným, že žalobkyně nesplnily podmínky zákona o azylu pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany.
48. Skutkový stav tak byl zjištěn stran všech žalobců žalovaným v úplnosti, krajský soud proto neprovedl dokazování zprávami, na které žalobci odkazovali v žalobách, jež se měli týkat nedodržování svobody projevu v Ázerbájdžánu. Z obsahu žalob bylo totiž zřejmé, že se nikterak nevztahují k osobám žalobců. Při jednání pak žalobci žádný návrh na doplnění dokazování nevznsl, vše prý bylo řečeno a předloženo.
49. Krajský soud ve vztahu k napadeným rozhodnutím navíc doplňuje, že žalobcům nebyl napadeným rozhodnutím vysloven zákaz pobytu, ani jim není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizovali jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobců požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
50. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správních řízení, které by měly za následek nezákonnost napadených rozhodnutí, dle jeho názoru byla tato rozhodnutí vydána na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobcům nebylo možno udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany.

VI. Závěr a náklady řízení

51. S ohledem na shora uvedené krajský soud žaloby jako nedůvodné zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobci neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu výslovně vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. ledna 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce